

תת"ע 9335/07/23 - מדינת ישראל נגד ראהם כבהה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 9335-07-23 מדינת ישראל נ' כבהה
תיק חיצוני: 14216703273

בפני	כבוד השופטת סיגל דבורי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	ראהם כבהה

החלטה

1. עסקינן בעבירה מיום 26.04.23 שעניינה פקיעת רישיון רכב מיום 16.03.22.
2. זימון לדיון נמסר למבקשת במועד ביצוע האכיפה.
3. המבקשת נדונה בהיעדרה על יסוד זימונה כדין ביום 02.08.23 ונדונה לעונשי 1 חודש פסילה בפועל, 1 חודש פסילה מותנית וקנס כספי בסך 1,000 ₪.
4. נטען כי נוכח אמצעי תיקון יגרם למבקשת עיוות דין. נטען כי אי ההתייבבות לדיון מטעם בא כוחה, מגיש הבקשה, נבע מבלבול. טענה זו נתמכה בתצהיר מטעם ב"כ המבקש.
5. לבקשה צורפה דוגמת ענישה בעניינה של נאשמת אחרת, בהליך אחר, אשר נדונה לענישה שונה מזו של המבקשת.
6. המשיבה מתנגדת לבקשה בטענה כי הזימון נמסר למבקשת כדין, במעמד ביצוע האכיפה.
7. לאחר ששקלתי את נימוקי הבקשה ועיינתי באסמכתאות המצורפות ובתגובת המשיבה באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.
8. סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ) קובע, כהאי לישנא: "נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנדון, לבטל את הדיון לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהייתה סיבה מוצדקת לאי התייבבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה **בהסכמת התובע**". בהעדר הסכמת תובע דין הבקשה להידחות.

9. זאת ועוד; באשר לטענות בלבול או שכחה נקבע כי "שכחה של מועד הדיון לבדה, אפילו אם אירעה בתום-לב, אינה יכולה להצדיק אי-הופעה לדיון. דין דומה יחול לגבי טעות משרדית של עורך-הדין המייצג נאשם או לגבי טעות הנובעת מחוסר תשומת-לב של הנאשם עצמו. עם זאת, כאמור, גם בנסיבות אלה, אם מוכיח המבקש - וזו האפשרות השנייה - שאי-היעתרות לבקשתו עלולה לגרום עיוות דין, דין בקשתו להתקבל, לדוגמה אם לא התייצב נאשם למשפטו עקב שכחה גרדא, אולם מבקשתו עולה באופן חד-משמעי כי בתאריך שבו מיוחסת לו עבירת תנועה הוא לא שהה בתוך גבולות המדינה כלל. בנסיבות אלה החלטה שלא לבטל את פסק-הדין תגרום למבקש עיוות דין, שכן אין כל ספק כי דיון ענייני באישום היה מוביל למסקנה שיש לזכותו". רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003). לא מצאתי ביסוס לטענת עיוות דין בהיבט זה.

"מן המפורסמות כי אמצעי תיקון וצבירת ניקוד, אין בהם כדי לבסס חשש כאמור". עפ"ת (חי') 21062-03-23 רחמים (עציר) נ' מדינת ישראל (24.05.23). "המונח 'עיוות דין' פורש בפסיקתו של בית המשפט העליון כמקרה שבו תוצאת המשפט הייתה יכולה להיות שונה עקב פגם מסוים שנפל בהליך... או במקרה שבו נפל בהליך פגם פרוצדוראלי כה חמור היורד לשורשו של עניין עד שקמה חזקה שנגרם עיוות דין ללא צורך בהצבעה על קשר סיבתי בין הפגם לתוצאה". נקבע כי טענות בדבר קיומו של עיוות דין, מבלי להניח תשתית ראייתית בעלת משקל לתמיכה בטענה, לא יובילו, ככלל, לבטלותו של פסק הדין, בעילה זו..". (רע"פ 8427-17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם, פורסם ב'נבו').

ודוק: "אין די, בהקשר זה, באמירה כללית, לפיה למבקשת ישנם 'סיכויים טובים להוכיח את חפותה'" [רע"פ 4695/15 אה'לאס אבו סאלח נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 16.07.2015)].

10. למעלה מן הצורך אוסיף כי מעיון בעברה התעבורתי עולה כי המבקשת אוזחת ברישיון נהיגה משנת 2012 ולחובתה 3 הרשעות קודמות בעבירות חמורות ביניהן עבירה של נהיגה במהירות מופרזת מעל 51 קמ"ש בגינה נפסל רישיונה והוטלה עליה פסילה מותנית, עבירת מהירות נוספת ועבירת עקיפה תוך חציית קו הפרדה רצוף אשר בגינה הוטלה עליה בשנית תקופת פסילה מותנית וקנס כספי. כך כי בראי עקרון המידתיות בענישה עומד העונש שהוטל על המבקשת במתחם העונש ההולם.

11. אשר על כן הבקשה נדחית. החלטת עיכוב ביצוע גזר הדין בטלה. המבקשת תפקיד את רישיון הנהיגה שברשותה עד ולא יאוחר מיום 19.10.23 ותקבל אסמכתא מתאימה.

ניתנה היום, ד' תשרי תשפ"ד, 19 ספטמבר 2023, בהעדר הצדדים.